

Tato diplomová práce nechce mít pravdu.

Budu začínat o sobě. Jako malý jsem šilhal. Při pohledu do zrcadla jsem měl pocit, že moje oči se nechtějí moc sledovat a raději by zmizely někam z dosahu zarámované reflexní plochy. Pak jsem podstoupil dva operační zákroky, v jejichž důsledku se na mě sice již dalo dívat, ale protože jsem zároveň nabyl krátkozrakosti, nemohl jsem se zase dívat já. Svět se mi rozmazal do barevných skvrn. Od té doby nejsem schopen vidět nic takové, jaké je to ve skutečnosti - na ta vybroušená skla, na moje objektivy, bez přestání usedá prach a pyl a občas za ně zapadne kolem letící hmyz, který pak zmateně hledá cestu ven skrze mé rohovky.

Díky podobným zážitkům nejsem "mužem hnaným touhou po pravdě jako Isaac Newton jež si jednou vpíchl tupou jehlu mezi oko a oční důlek aby mohl studovat oční anatomii" a nechám se spíš inspirovat Andy Warholem, který si představoval, jaké to muselo být v dobách, než optici všem srovnali vidění na 20-20, v časech, kdy každý viděl jinak. Víc než věda o správném pohledu, to bude taková pop filosofie o rozmanitých viděních. O tom, jak se obrazotvornost baví lidským myšlením.

Vyprávění o modrosti a duchamplnosti.

Příběh o pohledu z roku 1521, kdy Magellan našel na Borneu hmyz ve tvaru listu, ale myslel si, že se jedná o strom s chodícími listy, které nepotřebují žádnou potravu a jsou živi jen ze vzduchu. Jeden choval v krabíčce a vůbec to neměl špatně, jen jinak.